

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА

СВОЈОЈ ДУХОВНОЈ ДЕЦИ

О ВАСКРСУ 2011. ГОДИНЕ

И Р И Н Е Ј

МИЛОШЋУ БОЖЈОМ

ПРАВОСЛАВНИ АРХИЕПИСКОП ПЕЋКИ, МИТРОПОЛИТ БЕОГРАДСКО-КАРЛОВАЧКИ И ПАТРИЈАРХ СРПСКИ, СА СВИМА АРХИЈЕРЕЈИМА СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ – СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И СВИМА СИНОВИМА И КЋЕРИМА НАШЕ СВЕТЕ ЦРКВЕ: БЛАГОДАТ, МИЛОСТ И МИР ОД БОГА ОЦА, И ГОСПОДА НАШЕГ ИСУСА ХРИСТА, И ДУХА СВЕТОГА, УЗ НАЈРАДОСНИЈИ ВАСКРШЊИ ПОЗДРАВ:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

Христос воскрес!

Смрт однесе!

Вечни живот донесе!

Поздрављајући Вас, браћо и сестре, овим поздравом вечне радости, у његовој светлости и бесмртном значењу, ми, ваши епископи, сведочимо пред вама и пред свим људима велику и свету истину наше хришћанске вере и наше Православне Цркве. Обасјани светлошћу Христовог васкрсења, сазнајемо, наиме, да на земљи постоје само две врсте људи, две врсте верникâ: они који верују у живот вечни, који њиме и за њега живе; и поклоници смрти и ништавила. Свако од нас, свакога дана, свакога тренутка нашег земног живота, треба да се упита: у коју врсту од ове две спадам, којој врсти људи припадам? Припадам ли онима који су познали да су вечна и бесмртна бића; или онима који верују да смрт и ништавило чине њихов почетак и крај, прождирући коначно сва бића и све твари? Јесам ли у спасоносној заједници са онима који већ овде на земљи живе вечним животом и за вечни живот; или сам у жалосном друштву оних којима господари смрт? Зато се, уосталом, такви грчевито и држе само за пролазни живот, клањајући се – јавно или тајно – смрти и пролазности...

Ми хришћани по томе и јесмо хришћани, што верујемо у живот као врховну вредност и смисао људског назначења и што се клањамо непролазном животу и вечној светлости. Другим речима, ми верујемо у Христа Господа, Који је победио смрт. Самим тим, верујемо и у опште васкрсење свих људи и у вечни живот свих створења.

Ево, поново нас обасјава вечна светлост из Христовог живоносног Гроба. Зато, радујмо се, браћо и сестре, што смо створени и што постојимо – не за смрт и ништавило, већ за вечни живот и непролазност! Радујмо се, јер је Васкрсли Христос победио грех, смрт и сваку човекоубилачку демонску силу! Радујмо се, јер је разагнао мрак смрти из људског бића и таму незнања из људског ума и са човекових очију! Радујмо се што, благодарећи Васкрсењу Његовом, у дубинама бића и твари више не царују мрак и смрт, него непролазна светлост и вечни живот! Радујмо се и веселимо што историја света и рода људског више није бесповратно умирање и ишчезавање, већ стварност заквашена квасцем вечног живота!

Можда више него икад у историји, данас је код људи поколебана вера и нада у непролазни смисао људског живота. Верујући у Васкрсење Христово, у опште васкрсење мртвих и у живот вечни, ми заправо верујемо у неуништивост вере и људске наде, у непобедивост смисла живота. Вером постајемо сигурни да, ипак, „над свом овом грдном мјешавином, опет умна сила торжествује“ (Његош). Верујући у Васкрсење Христово, и исповедајући Васкрслога Христа као Господа и Спаситеља, ми верујемо у непрекидно васкрсавање и обнављање неуништивног људског достојанства.

Данас су људски морал, стид и доброта унижени и згажени управо зато што је људска

свест опрхвана смрћу и бесмислом. Верујући у Васкрслога Христа – у Њега као Пут, Истину и Живот, ми верујемо у обнављање и васкрсавање људског морала, стида и доброте. У наше дане се љуљају темељи људске културе и помрачују циљеви људског делања и стваралаштва. Само они који верују у Христа и срцем виде Васкрсење Његово, опште васкрсење мртвих, и вечни смисао свих створења; препознају неуништиво корење човековог делања и непресушне изворе људског стваралаштва и културе.

Данас, саможивост, духовна чамотиња, властољубље и празнословље прете да униште цвет несебичне љубави уграђене у људску природу, на чијем пламену се греју сва бића и сва створења; прете да убију радост живота, рађану из слободе, узајамности и делатне саможртвености. Само Васкрсли Христос, Који се уселио у нас и дошао међу нас – да служи, а не да влада; да се дарује и жртвује, а не да жртвује себи друге – обнавља у нама огањ несебичне љубави, братске узајамности, служења и саможртвености. Само вера у бесмртност, засијала из Христовог Гроба, спаљује својим огњем саможивост и самољубље као лажно начело и погрешан начин живљења. Једино нам она открива вечну истину да је у саможртвеној љубави према Богу и ближњима, према свима створењима, излаз из свих људских обмана и лажи, ослобођење од лажног живљења и телесног мудровања, спас од свих тмина и безизлаза!

Себичност и непоштење и данас – као и јуче, као и сутра – уништавају свако право заједништво, заједничко добро и имовину. Неповерење и грамзивост, властољубље, насиље, и отимање туђег, угрожавају личност и њену богодану слободу. Та себичност, грамзивост и насиље утолико су већи уколико човек није прогледао да сагледа своје вечно достојанство, нити је отворио очи за вечна пространства и видике свога бића – уколико је везанији за земаљска и пролазна блага. Само душе обасјане светлошћу Васкрсења Христовог, обновљене надом у опште васкрсење мртвих и прекаљене вером у добра која мољац не нагриза и рђа не квари, ослобађају се себичности, осећања биолошке угрожености, страха, грамзивости, отимања од других, и насиља над њима. Очарани вечношћу, богатством и преизобиљем вечнога живота, синови и кћери свете Цркве налазе праву меру свега, и равнотежу између пролазног и непролазног; између онога чему треба служити и за шта се вреди жртвовати, и онога што је недостојно човека и човековог достојанства, живљења и делања. Њима постаје јасна велика Христова истина о животу: „Каква је корист човеку ако задобије сав свет, а души својој науди? Или какав ће откуп дати човек за душу своју?“ (Мк 8,36–37).

Заиста, Васкрсењем Христовим, као и вером у опште васкрсење мртвих и у живот вечни, учимо се да освајамо – али не да освајамо пролазна и ограничена земаљска пространства, него вечни и бесконачни простор божанске љубави и доброте. Васкрслим Христом – изгубљени задобијају наду да ће се наћи; болесни да ће оздравити; безутешни да ће се утешити; умирући да ће васкрснути; мајке остале без деце да ће

своје наручје поново испунити и вечно се загрлити са својом децом!

У ово наше време, односи међу народима и међу појединцима угрожени су себичношћу, међусобним презиром, насиљем и мржњом. Страшни и апокалиптични земљотрес у Јапану, и њему слична природна знамења нашег времена у свету, подсећају нас на људску немоћ, на смртност и ништавило људских дела. Очеvidно, духовни и морални поремећаји у људском друштву, као одвајкада, праћени су и сада природним поремећајима, попут цунамија. Нису ли то нови подсетници свему човечанству да заиста постоји узајамност међу духовно-моралним стањем и природним феноменима? Збивања у природи нас подсећају да од нашег људског начина живљења и понашања зависи природни поредак ствари. Подсећају нас да је човек одговоран не само за себе и свој народ, него и за све људе и све народе, као и за свеукупну Божју творевину.

Управо на ту одговорност указује нам светлост Христовог Васкрсења, која обасјава све и сва, откривајући смисао свих догађања у времену и живота у вечности. Васкрсли Христос, Који је Својим раширеним рукама на Крсту све и сва занавек загрлио и све обасјао светлошћу Свога Васкрсења, позива Својом богочовечанском љубављу све људе и народе на саможртвену љубав, на узајамно мирење и братско праштање. Његов позив свима на вечни живот, на праштање свима за све, Његово опраштање свима са Крста и давање вечног смисла свему постојећем, свим збивањима и читавој историји, греје нам и васкрсава душу, обнавља срце и испуњује живот миром и радошћу. Васкрсење Христово враћа свеукупној творевини њен богодани поредак и смисао. Враћа Бога људима и људе Богу. Враћа људе једне другима, и дарује им прави начин постојања и вечни смисао живљења.

Зато, опростивши све једни другима Васкрсењем Христовим, и загрливши се вечним загрљајем, запевајмо једним срцем и једним устима, и научимо све људе и све народе да певају песму вечне љубави и живота:

Христос васкрсе из мртвих,

смрћу смрт поразивши,

и онима који су у гробовима живот даровавши.

Појмо, о појмо и ми, и сви људи, ову вечну песму, и сверадно се поздрављајмо, сада и свагда и вавек:

Христос васкрсе!

Ваистину васкрсе!

Дано у Патријаршији српској у Београду, о Васкрсу 2011.

Ваши молитвеници пред Васкрслим Господом:

Архиепископ пећки, Митрополит београдско-карловачки и

Патријарх српски ИРИНЕЈ

Митрополит загребачко-љубљански ЈОВАН

Митрополит црногорско-приморски АМФИЛОХИЈЕ

Митрополит дабробосански НИКОЛАЈ

Епископ шабачки ЛАВРЕНТИЈЕ

Епископ зворничко-тузлански ВАСИЛИЈЕ

Епископ сремски ВАСИЛИЈЕ

Епископ бањалучки ЈЕФРЕМ

Епископ будимски ЛУКИЈАН

Епископ канадски ГЕОРГИЈЕ

Епископ банатски НИКАНОР

Епископ новограчаничко-средњезападноамерички ЛОНГИН

Епископ источноамерички МИТРОФАН

Епископ жички ХРИЗОСТОМ

Епископ бачки ИРИНЕЈ

Епископ британско-скандинавски ДОСИТЕЈ

Епископ бихаћко-петровачки ХРИЗОСТОМ

Епископ осечко-пољски и барањски ЛУКИЈАН

Епископ средњоевропски КОНСТАНТИН

Епископ западноевропски ЛУКА

Епископ тимочки ЈУСТИН

Епископ врањски ПАХОМИЈЕ

Епископ шумадијски ЈОВАН

Епископ славонски САВА

Епископ браничевски ИГЊАТИЈЕ

Епископ милешевски ФИЛАРЕТ

Епископ далматински ФОТИЈЕ

Епископ будимљанско-никшићки ЈОАНИКИЈЕ

Епископ захумско-херцеговачки ГРИГОРИЈЕ

Епископ ваљевски МИЛУТИН

Епископ рашко-призренски ТЕОДОСИЈЕ

Епископ западноамерички МАКСИМ

Епископ горњокарловачки ГЕРАСИМ

Епископ аустралијско-новозеландски ИРИНЕЈ

Епископ умировљени захумско-херцеговачки АТАНАСИЈЕ

Викарни Епископ хвостански АТАНАСИЈЕ

Викарни Епископ јегарски ПОРФИРИЈЕ

Викарни Епископ диоклијски ЈОВАН

Викарни Епископ моравички АНТОНИЈ

ПРАВОСЛАВНА ОХРИДСКА АРХИЕПИСКОПИЈА:

Архиепископ охридски и Митрополит скопски ЈОВАН

Епископ полошко-кумановски ЈОАКИМ

Епископ брегалнички и мјестобљуститељ

Епархије битољске МАРКО

Викарни Епископ стобијски ДАВИД